

Sygn. akt: I C 1345/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: Asesor sądowy Szymon Śniady

Protokolant: sekretarz sądowy Agata Wójciak

po rozpoznaniu w dniu 3 sierpnia 2021 roku w Łodzi

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda A. S. kwotę 16482,80 (szesnaście tysięcy czterysta osiemdziesiąt dwa złote i osiemdziesiąt groszy) złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 19 listopada 2019 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz powoda A. S. kwotę 2972,24 (dwa tysiące dziewięćset siedemdziesiąt dwa złote i dwadzieścia cztery grosze) złote tytułem zwrotu kosztów procesowych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty;
4. zwraca ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, tytułem niewykorzystanych zaliczek uiszczonych przez strony, kwoty:
 - a. 410 (czterysta dziesięć) złotych pozwanej (...) spółce akcyjnej z siedzibą w S.;
 - b. 436 (czterysta trzydzieści sześć) złotych powodowi A. S..

Sygn. akt I C 1345/20

UZASADNIENIE

Powód A. S., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S. (dalej jako: E. (...)) kwoty 22.585,77 złotych wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 9 listopada 2019 roku do dnia zapłaty włącznie tytułem odszkodowania, a także zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania sądowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu powód wskazał, że dochodzi zapłaty z tytułu umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy za szkodę powstałą na skutek kolizji z dnia 8 października 2019 roku, w którym uszkodzeniu uległ należący do niego pojazd osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

/pozew- k.5 – 6/

Postanowieniem z dnia 30 sierpnia 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi stwierdził swoją niewłaściwość i przekazał sprawę do rozpoznania tutejszemu Sądowi.

/postanowienie- k. 18/

W dniu 24 lipca 2020 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając żądanie powoda w całości.

/nakaz zapłaty- k. 27/

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, pozwana reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W uzasadnieniu, pozwana wskazała, że spełniła już zobowiązanie względem powoda, wypłacając w toku postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w wysokości 21.281,56 złotych brutto, tym samym zakwestionowała wysokość dochodzonego przez pozwanego kwoty odszkodowania.

/sprzeciw- k. 31-34/

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 października 2019 roku, przy alei (...) w Ł., na wysokości posesji numer (...) doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd osobowy marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własności A. S.. Kierujący pojazdem R. o numerze rejestracyjnym (...) Z. K., posiadał ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółki akcyjnej z siedzibą w S..

/okoliczność bezsporna, a nadto: wniosek o udostępnienie danych ze zbioru danych osobowych- płyta CD- k. 17/

A. S. nie wiedział by pojazd miał nieoryginalne części, pojazdu nie zakupił w salonie. Nie ma możliwości odliczenia podatku VAT.

/przesłuchanie powoda- protokół z rozprawy z dnia 3 sierpnia 2021 roku, znacznik czasowy: 00:17:39-00:22:29 k. 146v-147/

Szkoda została zgłoszona E. (...) w dniu 18 października 2019 roku.

/pismo potwierdzające przyjęcie zgłoszenia- płyta CD- k. 17/

Szkoda została zgłoszona ubezpieczycielowi i zarejestrowana pod nr (...). W dniu 21 października 2019 roku ubezpieczyciel przeprowadził oględziny pojazdu. Zgodnie z decyzją, wydaną w dniu 16 października 2019 roku, ubezpieczyciel wypłacił na rzecz poszkodowanego kwotę 19.696 złotych tytułem odszkodowania za poniesioną szkodę.

/decyzja- płyta CD- k. 17 oraz k. 44/

Decyzją z dnia 13 stycznia 2020 roku, po przeprowadzeniu ponownej analizy akt szkody, E. (...) dokonała dopłaty na rzecz A. S. kwoty 1585,56 złotych brutto tytułem wcześniej wypłaconego odszkodowania.

/decyzja- k. 45/

W wyniku kolizji drogowej z dnia 8 października 2019 roku w pojeździe osobowym marki A. (...) o nr rej. (...) została uszkodzona m.in. okładzina zderzaka przedniego, tłumik zderzaka bocznego, wspornik zderzaka przedniego bocznego, reflektor L. z kierunkowskazem, błotnik przedni, folia błotnika przedniego, nadkole wewnętrzne, drzwi przednie oraz tylne. Koszt przywrócenia pojazdu do stanu sprzed zdarzenia został oszacowany na kwotę 37764,36 złotych brutto, przy zastosowaniu średniej stawki stosowanej w warsztatach niezależnych na lokalnym rynku (...)

w wysokości 100 zł netto za godzinę. W przypadku naprawy w (...) koszt robocizny wyniósłby 150 zł za godzinę pracy, a zatem koszt robocizny wyniósłby 3270 zł netto (4022,10 zł brutto). Uszkodzone elementy pojazdu można naprawić bez autoryzowanego serwisu obsługi (...). Pojazd wcześniej naprawiany był nieautoryzowanym serwisie, o czym świadczy, świadczyć odmienny odcień lakieru tylnego zderzaka uszkodzonego pojazdu w stosunku do odcienia pozostałej części karoserii auta. Naprawa uszkodzonego pojazdu jest możliwa przy zastosowaniu oryginalnych części sygnowanych logo producenta pojazdu, które pozwalają na pełną naprawę pojazdu, zgodnie z technologią opracowaną przez producenta danej marki. Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody, wymagało użycia oryginalnych części zamiennych producenta albowiem tylko takie części z tego zakresu są dostępne na rynku. Użycie części oryginalnych z logo producenta nie spowodują wzrostu wartości pojazdu w stosunku do tej, jaką pojazd przedstawiał przed zdarzeniem z dnia 8 października 2019 roku.

/opinia biegłego k.72-82, opinia uzupełniająca biegłego- protokół z rozprawy z dnia 3 sierpnia 2021 roku, znacznik czasowy: 00:04:36-00:06:40/

Zgodnie z kosztorysem E. nr (...) z dnia 27 stycznia 2020 roku, łączny koszt naprawy uszkodzonego samochodu marki A. (...) wynosił 43867,33 złotych brutto.

/kalkulacja nr (...)– k. 10-12/

11 marca 2020 roku, pełnomocnik pozwanego wezwał ubezpieczyciela do zapłaty kwoty w wysokości 22 585,77 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 9 listopada 2019 roku do dnia zapłaty, tytułem odszkodowania w związku z uszkodzeniem pojazdu w wyniku kolizji z dnia 8 października 2019 roku, płatnej w terminie do dnia 21 marca 2020 roku, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

/wezwanie do zapłaty- k.8/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego złożonego do akt sprawy. Sąd uznał opinię biegłego, w szczególności po jej uzupełnieniu, za wiarygodną i profesjonalną, zaś zawarte w nich wnioski przyjmując za swoje w całości. Nadto orzekając, Sąd oparł się na zgromadzonych dowodach z dokumentów, które te dowody wzajemnie się potwierdzały i nie były podważane przez żadną ze stron postępowania. Na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. Sąd oddalił wniosek pełnomocnika pozwanej o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego na okoliczność kosztów naprawy pojazdu przy uwzględnieniu rabatów pozwanej oraz o przesłuchanie powoda na okoliczność naprawy pojazdu po kolizji z 8 października 2019 roku, jako niemające znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy wobec zgłoszonej tezy dowodowej. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie, metody ustalania wysokości szkody w oparciu o hipotetyczne koszty naprawy pojazdu bez znaczenia pozostawały faktycznie poniesione koszty. Sąd oparł się również, choć w niewielkim zakresie wobec niewiedzy powoda na temat uszkodzeń pojazdu wskutek kolizji z października 2019 roku, również na dowodzie z przesłuchania powoda – nie znajdują podstaw do odmówienia wiary tej depozycji.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu w części.

W analizowanej sprawie poza osią sporu pozostawał fakt, że w dniu 8 października 2019 roku doszło do kolizji drogowej, w wyniku której został uszkodzony pojazd marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do A. S.. Pojazd sprawcy zdarzenia był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Pozwany nie kwestionował zasady swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość dochodzonego przez powoda odszkodowania.

Podstawą odpowiedzialności pozwanego są przepisy art. 822 § 1 k.c. w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych i art. 436 k.c.

Stosownie do art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej (OC) ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do treści § 4 cyt. przepisu, uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zgodnie zaś z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych z ubezpieczenia OC przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 436 k.c., w tym w odniesieniu do szkód powstałych w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody zgodnie z § 2 art. 436 k.c. odpowiedzialność ta następuje na zasadach ogólnych tj. na zasadzie winy sprawcy.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 roku, II CNP 43/17, LEX nr 2490615).

Przez przywrócenie rzeczy do stanu poprzedniego należy rozumieć doprowadzenie jej do stanu używalności tożsamego ze stanem tej rzeczy przed wyrządzeniem szkody. W przypadku pojazdu mechanicznego przez taki stan używalności należy rozumieć przywrócenie mu sprawności technicznej. Obowiązek ten spoczywa na zakładzie ubezpieczeń. Zgodnie z art. 361 § 1 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwo działania bądź zaniechania. Wymiana uszkodzonych elementów na nowe, w przypadku gdy nie jest możliwe ich naprawa, zaliczane jest do celowych i ekonomicznie uzasadnionych wydatków poniesionych w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Poszkodowany ma prawo do żądania od zakładu ubezpieczeń naprawienia szkody w całości, zwłaszcza przez przywrócenie stanu poprzedniego pojazdu nie tylko w kwestii możliwości jego używania, ale także i bezpieczeństwa jazdy.

Pozwany kwestionował wysokość dochodzonego odszkodowania przez powoda, zaprzeczając, by w pojeździe przed dniem powstania szkody były zamontowane tylko części o jakości O, a także podnosząc, iż poszkodowany nie skorzystał z oferty naprawczej uszkodzonego pojazdu w sieci warsztatów partnerskich strony pozwanej, tym samym nie skorzystała z rabatów oferowanych przez (...) Towarzystwo (...). Jednakże, celowy i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) wynosi 37.764,36 zł z VAT. Jest to koszt naprawy uwzględniający rzeczywisty zakres uszkodzeń pojazdu, gdyż odszkodowanie, jakie zobowiązany jest wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. W tym miejscu należy wspomnieć, iż poszkodowany może, według swojego wyboru, żądać od ubezpieczyciela zapłaty kosztów hipotetycznej restytucji albo zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej ustalonej zgodnie z metodą różnicy. Przepis art. 822 § 1 k.c. modyfikuje normę wynikającą z art. 363 § 1 k.c. bowiem jedynie tylko w ten sposób, że roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego przekształca w roszczenie o zapłatę kosztów restytucji (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2018 r., II CNP 43/17, LEX nr 2490615).

Roszczenie odszkodowawcze w ramach ustawowego obowiązku ubezpieczenia komunikacyjnego OC powstaje już z chwilą wyrządzenia szkody tj. w chwili nastąpienia wypadku komunikacyjnego i pojawienia się dalszych przesłanek odpowiedzialności sprawcy na podstawie art. 436 k.c. Obowiązek naprawienia szkody nie jest przy tym uzależnione od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy samochodu i czy w ogóle zamierzał dokonać takiej naprawy w przyszłości. Należy zatem wyraźnie odróżnić sam moment powstania szkody i roszczenia o jej naprawienie od daty ewentualnego naprawienia rzeczy (samochodu), bowiem dla powstania odpowiedzialności ubezpieczyciela istotne znaczenie ma sam

fakt powstania szkody, a nie fakt naprawienia samochodu (sekwencja zdarzeń: wypadek komunikacyjny i uszkodzenie pojazdu, powstanie szkody w majątku poszkodowanego, powstanie roszczenie odszkodowawczego, inne zdarzenia, w tym m.in. naprawienie samodzielne samochodu przez poszkodowanego i poniesienie wydatków).

Skoro powstanie szkody (uszczerbku majątkowego) należy łączyć już z chwilą uszkodzenia pojazdu, gdyż to właśnie w tym momencie powstaje uszczerbek w majątku ubezpieczonego, to bez znaczenia pozostają późniejsze zdarzenia, m.in. w postaci naprawy, czy też sprzedaży samochodu. W świetle art. 363 § 1 k.c. i art. 822 § 1 k.c. za koszty restytucji samochodu do stanu sprzed wypadku należy uznać - nieprzekraczające wartości samochodu - wydatki, jakie właściciel auta miał ponieść w celu przywrócenia jego stanu sprzed wypadku. Na ich podstawie należy określić należne od ubezpieczyciela sprawcy szkody odszkodowanie w wysokości odpowiadającej kosztom profesjonalnej naprawy pojazdu, niezależnie od tego, czy działania właściciela auta podjęte z zamiarem osiągnięcia tego rezultatu były udane, czy nie. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego faktyczny wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01).

W zakresie zarzutu dotyczącego nieskorzystania przez powoda z zniżek i rabatów udzielanych przez warsztaty współpracujące z pozwaną to należy podkreślić, iż w orzecznictwie jednolicie przyjmowane jest, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, bowiem żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01).

Konsekwencją powyższego jest okoliczność, iż w przypadku podjęcia decyzji o wyborze sposobu naprawienia szkody poprzez wypłatę kwoty odszkodowania na rachunek poszkodowanego, jako miarodajne koszty naprawy pojazdu powinny być brane pod uwagę obiektywne i uśrednione koszty części na rynku, nie zaś koszty proponowane przez podmiot wskazany przez zakład ubezpieczeń. Poszkodowany nie ma obowiązku dokonywać zakupu części lub przeprowadzać naprawy pojazdu we wskazanym warsztacie naprawczym. Poszkodowany ma prawo do tego, aby za ustaloną kwotę odszkodowania móc naprawić pojazd w wybranym warsztacie naprawczym, zaś rabaty nie są elementami powszechnie obowiązujących cen na rynku części zamiennych i oryginalnych. Jeżeli w procesie wyceny wysokości szkody przyjmuje się czynniki niewystępujące na rynku lub też występujące sporadycznie, to należy uznać, że nie jest to obiektywna wycena kosztów naprawy pojazdu.

Naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma zatem podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki – szczególnie, iż w toku postępowania nie wykazano by pojazd miał takie części. Należy w tym miejscu podkreślić, iż odmienny odcień zderzaka nie świadczy, że był on nieoryginalną częścią. Jeśli natomiast naprawa pojazdu doprowadzi do wzrostu jego wartości w porównaniu do stanu sprzed szkody, to należne odszkodowanie może ulec zmniejszeniu. Dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi jednakże do zwiększenia się jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem, nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy. W tych zaś przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta. Uwzględnieniu przy ustaleniu tej relacji podlegają ceny części oryginalnych. Naprawa pojazdu nie może być źródłem wzbogacenia dla poszkodowanego, jednakże ciężar dowodu w tym zakresie na tle niniejszej sprawy powinien obciążać zakład ubezpieczeń. To on wywodzi bowiem skutki prawne z faktu zwiększenia wartości pojazdu po naprawie, gdyż skutkowałoby to zmniejszeniem należnego odszkodowania. Także względy celowościowe przemawiają za tym, aby ciężarem dowodu w tym zakresie obciążyć ubezpieczyciela, a nie poszkodowanego. Poszkodowany bowiem ma prawo oczekiwać, że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Nie jest on zazwyczaj specjalistą w zakresie cen części i samochodu jako całości, gdyż nie prowadzi analiz z tym związanych, których na co dzień dokonuje ubezpieczyciel.

Zgodnie z ustalonym przez Sąd stanem faktycznym w sprawie, w wyniku zdarzenia z dnia 8 października 2019 roku uszkodzeniu uległ m.in. okładzina zderzaka przedniego, tłumik zderzaka boczny, wspornik zderzaka przedniego boczny, reflektor L. z kierunkowskazem, błotnik przedni, folia błotnika przedniego, nadkole wewnętrzne oraz drzwi przednie oraz tylne, zaś naprawa pojazdu częściami oryginalnymi opatrzonymi logo producenta nie doprowadziłaby do wzrostu wartości pojazdu.

W zakresie stawek za roboczogodzinę przy użyciu, których należało wycenić wysokość kosztów naprawy, a co za tym idzie wysokość odszkodowania, należy przypomnieć, iż kwota ta obejmuje jedynie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wykazano by do kosztów takich należało zastosowanie stawek stosowanych przez Autoryzowane Stacje Obsługi pojazdów. W szczególności biegły w uzupełniającej opinii wyjaśnił w sposób nie budzący wątpliwości przesłanki, wedle których zasadnym było przyjęcie stawek stosowanych przez serwisy nieautoryzowane – a to posiadanie przez pojazd przed zdarzeniem części w odcieniu odmiennym aniżeli pozostałe elementy karoserii auta. Biegły nadto wyjaśnił, iż (...) nie dokonują napraw przy użyciu części w odmiennych odcieniach.

W ocenie Sądu, opartej na wnioskach biegłego, uzasadnione koszty naprawy samochodu po zdarzeniu z dnia 8 października 2019 roku, stanowią łącznie kwotę 37 764,36 złotych. Na wymienioną kwotę składają się koszty celowe i ekonomiczne, pokrywające koszty rzeczywistego stanu uszkodzeń, które zrekompensują w pełni wydatki związane z naprawą uszkodzonego pojazdu, przy zastosowaniu oryginalnych części, które nie spowodują wzrostu wartości pojazdu.

Jako, iż w toku postępowania likwidacyjnego ubezpieczyciel wypłacił kwotę 21281,56 złotych, a uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu został oszacowany na kwotę 37764,36 złotych, zasadnym było zasądzenie na rzecz powoda różnicy między należnym odszkodowaniem w wysokości kwoty 16482,80 złotych.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 k.c. oraz w zw. z art. 817 § 1 k.c. Stosownie do treści art. 817 § 1 k.c., pozwany był zobowiązany spełnić świadczenie w terminie 30 dni od daty otrzymania zgłoszenia. Ubezpieczyciel zgłoszenie otrzymał w dniu 18 października 2019 roku, a więc odsetki naliczane powinny być od dnia 17 listopada 2019 roku. W związku z tym, iż dzień 17 listopada 2019 roku był dniem wolnym ustawowo od pracy (niedziela) odsetki zasądzono od dnia 19 listopada 2019 roku.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu.

O kosztach postępowania poniesionych przez strony w postępowaniu przed Sądem I instancji Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. stosownie do ogólnej zasady odpowiedzialności za wynik postępowania. Powód poniósł koszty w łącznej wysokości 5561 zł. Złożyły się na nie: opłata od pozwu w wysokości 1130 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, kwota 814 złotych tytułem uiszczonych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego oraz kwota 3600 zł tytułem wynagrodzenia dla pełnomocnika w osobie adwokata. Z kolei na koszty poniesione przez pozwaną złożyła się kwota 410 zł tytułem uiszczonych zaliczek na poczet opinii biegłego oraz kwota 3600 zł tytułem wynagrodzenia dla pełnomocnika w osobie radcy prawnego i 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa – łącznie kwota 4027 zł. Łącznie koszty procesu poniesione przez obie strony wyniosły 9588 zł. Powód wygrał proces w 73%, zatem powinien ponieść 27% kosztów procesu, zatem powód winien był ponieść je do kwoty 2588,76 zł. Skoro zaś poniósł je w wysokości wyżej Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę stanowiącą różnicę między tymi kwotami – a więc kwotę 2972,24 zł. O odsetkach od kosztów sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1¹ k.p.c.

Na podstawie art. 84 ust. 1 u.k.s.c., Sąd nakazał zwrócić stronie pozwanej ze Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 410 zł, zaś powodowej 436 zł tytułem niewykorzystanych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.